Št. 2. Na Dunaji 13. maja 1870. Leto I.

PAVLIHA

Zabavljivo-šaljiv list.

Anton Grčar.

Izhaja po dvakrat na mesec, za zdaj, kader bode gotov, in veljá do konca avgusta 1 gld., do konca decembra letos 2 gld. Posamezni listi se prodajejo po 14 kr. v Ljubljani pri tabakarici pred franciškanskem mostom in pri A. Klemensu na starem trgu.

Pavliha svojim prijateljem.

V Ljubljano sem z Dunaja zopet poslán,
Prinašam vam šalo in radosten dán!
Če vaša zatira me roka preslavna,
Verújte, očáki mogočno-modrôstni!
Da kakor še v dobi sem jako mladostni,
Ubíti me stvar je vže vendar težavna.
Če tudi postavite vsi se na glávo:
Sovàn in Poklukar — oblastna veljáka —
Ter Kosta in Svetec in druga dva taka,
Ne delate kvare, množíte mi slavo.
Števílo naročnikov vedno mi rase —
Pavliha opira se nánje in ná-se.
Priváditi mojega se je prihôda,
Kot človek privadi se v zimi nahôda;
A kader napake prestanete plèsti,
Pavliha začnè se prijazno vam vêsti.

Anton Grčar.

Če tudi je moja osoba res velika pred gospodom in prva za proštom pred novoméškim svétom, vendar se moje življenje dá povedati s kratkimi besedami. Klopi sem drgnil po učílnicah, stole po pisalnicah; v mladosti sem bil zaljubljen, pozneje oženjen ter živeti mislim od rojstva do smrti. Ker nam je duh slavnega Koseskega razodel to važno, poprej vsemu svetu neznano resnico, da „iz malega rase veliko,“ zato sem zrasel jaz na telesi in mej slovenskim narodom tudi na slavi, katera se mi pričenja od tiste dobe, ko so me bili postavili za c. k. svétnika ljubljanskega deželnega sodišča. Bog, od katerega ima grešni človek vse, kar uživa dobrega na tem hudobnem svetu, bil je pred malo léti v krasnej poletnej noči na vélicem trgu ljubljanskega mesta dopustil, kakor nalašč zaradi mene, glasen hrup, katerega sta bila udeležena Šantljev hlapec in razglašeni Tamburnino. Zapletena je bila še druga ponočna sódrga, — ljudjé, katerih pestí grozé vsacemu ter vsacega pesti njim. V ta ropot so bili zamotani tudi Sokolovci, mej katerimi celó dr. E. H. Kosta, ki je bil po naključji ob enem župan ljubljanskega mesta. Mož je bil najboljše volje — mir delati, za kar je pozneje izgubil županstvo in Ljubljana izgubila národno večino. Preiskovanje tega hrupa so bili izročili meni, da sem pokazal, kako znam ostro pravičen biti, kader se stvar suče okolo krivíc ali pravíc tudi narodne straní. Na čelo vse rvanke smo bili postavili Horakovega sina, ker menj se nikakor nij dalo storiti uže s hvaležnosti ne do očeta zaradi njegovih narodnih zasług.

Baš tiste dní se je zgodilo, da je obveljal §. 19 osnóvnega zakona, po katerem ima slovenščina pravico po učilnicah in uradovih. Najprvo sem se ga jaz ogibal, kakor bela ženska roka pekočih kopriv. Trdil sem, da je pisan edino tacim na korist, ki ne znajo slovenski. Sam na sebi je bil ta paragraf, kakor je terdil moj poprejšnji tovariš Svetec, res tako dober, kakor žejnemu grlu namalana voda. Narodnjaki so hoteli, da bi veljal, vlada je hotela, da ne bi veljal; a v zakonu je vendar stal tam, kjer stojé taki paragrafi, ki veljajo. Zato so mi ga narodnjaki vedno metali pod nóge, da sem se óbenj spotíkal. Moja dolžnost je bila, potegniti z vlado, ker vladnemu človéku je treba vsak dan tako misliti, kakor njegova vlada misli, — denes je črno, kar je bilo včeraj belo. Kdo mi kaj more, če sem se postavil pred ta paragraf, in jél ga na vse straní meriti? On je gledal mene tako mirno, kakor jaz njega srdito. Moji nasprotniki celó trdijo, da bi ga bil s polenom v roci rad zapodil iz zakónika. Kako bi ga ne, ko mi je tolikokrat hodila šaljiva misel: „kaj temu paragrafu koristi, v zakonu biti zapisanemu, ko se nikdo ne ozira vanj? Pribíjmo ga rajši na steno ter nanj obešajmo klobuke!“

V tem slavnem boji sva najprvo zmagovala jaz in paragraf, oba in nobeden. Čim bolj sem mu namreč preglavico delal, tem bolj se mi je v zobe smijál. Naposled je bila zmaga vendar moja; kajti če res on še zdaj stojí tako trdno in v takej časti, kakor poprej, sedím jaz više nego sem poprej sedel, ker sem v plačilo mnogovrstnega truda povzdignen za prvosédnika novomeškega sodišča.

Stara basen.

Lisica pride h kurniku, v katerem so bile kure in pitani kopuni. Tenka in vítka lehko zleze vanj ter se dobro okoristi. Ko potem hoče s čestjó pobegniti, zapazi, da ne more, ker so klinci preozko drug tik druzega.

Kdo je kurnik in kdo lisica? — V prašajte Beusta!

Pavliha pri Potockem.

Pavliha. Temu se ne čudim nič, da meni ponujaš ministerstvo, ljubi moj Potocki! Saj ste za ministra deželne obrambe poklicali celó vojaka barona Widmanna, kateri si je to čast zaslužil s tem, da je sabljo namesto mošnje potézal, kader je bilo tréba plačevati, in bežal pred babami.

Potocki. Poznal ga nijsem, in težko je Avstriji ministrov dobíti! Poslušaj me. Jaz bi rad ustregel Slovanom, torej tudi Slovencom. Zato sem poklical tebe in šentjarnéjskega Zagorca, da mi povesta, kaj hočete?

Pavliha. Kaj hočemo? To nij tako lehko povedati, kakor misliš. Nekateri korak slovenske politike v poslednjih letih jasno kaže, kolikokrat naši politično zreli voditelji sami njiso vedeli, kaj bi radi, in kako to moremo vedeti mi, ki nijsmo politično zreli?

Potocki. Ali ti nij znano, kako zdaj stvari stojé v Avstriji?

Pavliha. Znano. Nemec ima preveč, a Slovan hoče imeti vsaj dovolj.

Potocki. In dati mu je treba, sicer ne bode mirú!

Pavliha. Vzemimo torej tam, kjer je, in denimo tja, kjer nij.

Potocki. Kdor ima, tacemu se ne jemlje. Tega se je trdno držati!

Pavliha. Zdrav ostani, ljubi Potocki! Če je tako, ne pomorem ti niti jaz niti sam šentjarnéjski Zagorec; nama je stvar mnogo preučena. Mej vsemi Slovenci bi se utegnil edini Svetec sè svojo sofistiko izmotati iz take zadrege.

Samogovor Potockega.

Widmann, Mensdorf-Dietrichstein, Petrino, Grünne mlajši, Pavliha in šentjarnéjski Zagorec! „In hoc signo non vinces!“ kričé novine in narodi! — Toman? To ime znam od železnih cest. — Bleiveis? Če se ne motim, Slovence vodi in pratiko piše. — Svetec? Tudi tega se opomínjam od duvaliznovega rojstva. — Dežman? Ali nij bil poprej v državnem zboru in potlej na Janjčem? Same stare, ogôljene močí! — Priporočajo mi še dva stara Kranjca a nova prváka: Guglje in Pauer; prvi bajè v Ljubljani opéko (cégel) prodaje, drugi podplate. Opéke nam je treba, da ustavi sezidamo trdno poslopje, in podplatov, da Avstrijo denemo na pošeno stalo. Torej Guglje in Pauer naj prideta v novo ministerstvo!

Pri bolnici.

Bolnica Avstrija. Koliko sem uže imela zdravnikov, blagorodnih in neblagorodnih! Vendar ne vém, ali mi je upati zdravja? Kaj mislite vi, ljubi moj novi zdravník?

Zdravník Potocki. Stara, srčna hromôta! Krize odpravljamo, kriza ostaje.

Iz ónega svéta.

Dr. Kosta, dr. Toman, dr. Razlag (sedé v resnem razgovoru. Duh Rodétov nastopi.)

Duh. Hoj, dr. Kosta! Ali sem zaslužil, da so me usmrtili, ali nijsem? Dokler sv. Peter tega ne zvé, ne morem iti v nebesa.

Dr. Kosta (nevoljen). Kaj to mene skrbí?

Dr. Toman. Jaz sem bil ob tvojej smrti na Dunaji.

Duh. Ali nijste mogli tako važne stvari zvédeti pozneje, ko ste zagovarjali Janjčane?

Dr. Razlag. Mí jih nijsmo zagovarjali; posebno jaz ne, ki sem se takrat sélil. Vprašaj dr. Rudolfa in dr. Ahačiča!

Dr. Kosta. Kako bi te mogel jaz zagovarjati, ker sem sam prečrn, da bi v političnih tožbah smel zastopati kacega posvétnega narodnjaka!

Potrébnik na vižmarskem taborji.

Meminisse juvat.

Spet so se ljudjé začeli zbirat' na tiste tabrhe, ali kakó se imenuje. Tôreje bi ne biló napak, če povem, kakó smo lani delali, ko sem bil stópil tudi jest na tabrh pod Šmár'no goró. Sešli smo se bili na Kremén'ci: sem bil jest, potlej tisti opraskani dohtar s Télčega vrta, ki mu pravijo Kurji strah, pa Žukov Matijček.

Takó so dobri ljudjé po sveti, da se nam je povsod godílo, kakor smo samí téli — za svoje denárje. Jeli smo, kar drugi nejso; pili smo, kar je préj ostalo — pa vse zastonj smo imêli dokler nej biló treba pláčat'; plačáli smo pa, koli'kor so rekli.

V Jibljani smo se bili zamúdili pri Šimki na starem trgi pod svetim Flerjanom nad Aródeževo šišo; o poldne smo odrinili pa na gorénjsko stran semkaje gori pod Šmár'no goró, tja notri na ta kraj Save. Tam je bil pa tisti tabrh narejèn, zató da so gospódje príd'govali, vsi brez kóretlja. Maševal pa nej ménda nobeden, za tisto ne, ki so bilí prinesli skoraj vsi bradé.

Tól'ko je biló ljudstvá, kól'kor ga nejsem še nikoli videl na kupi, in vendar sem užé bil v sejmi na „Kukmaki" in na bóžjem poti pri „Novi štihti." Glava se je tiščála glavé, kakor vérne duše v vicah na prátiki. Pred menó je stal en mlad, prav čuden človek, da tacega še nejsem nikjér zalótil. V rdeči srajci je bil prišel; jástrobovo peró si je bil vteknil za klobuk; tólik je bil pa res tudi, kakor dva druga z našega kraja. Tacih je še več ventarílo tam okoli. Menda so bilí kakor za eno parado, ali kali? Skakolóvci se jim pravi, če se ne motim. Vse žénske so vanje zijále, še bolj kakor na prížnico. — Baba je baba, kamor jo deneš! — Tisti Skakolóvec pred menó se je takó po konci držal, kakor o velíki noči soldát pri božjem grobi, da sem se ga bil skoraj nékamo zbál; pa sem ga potlej vendar obgovoril, in sem d'jal: „nej ga vídet' tistega ljubeznjivega Svetca, ki smo ga tam doli pri nas za postlanca 'zvolili! Kam je šel?" Pa mi je rekel: „ne utégne; Toman tudi ne. Svétec je na Dunaji dal srajce prât, Toman pa železne ceste meri po svetu."

Ko se takisto pogovarjava, stopijo ti presvéti pridgarji na prížnico. Biló jih je nékaj vél'ko, ne vém, če osem, ali kól'ko. Eden je bil tisti imenitni Klajbos, eden Uzárnik. Kurji strah je pripovedoval, da se Uzarniku po nemško pravi „laus im pelze," zató ki je Klajbos rekel, da mora takó bit'. Enemú so rekli, da je ménda Košta; potlej pride tudi Rêzglas, ki je v Brêžicah za dohtarja; pristopi Namrštàjn — i nù, „štàjn" vém de je biló, če nej biló kako drugače; pa se prikaže Bošnják; pa je bil Tínkelj ali je bil Tônkelj — tól'ko še zdaj pómnim, da se mi je zdélo, kakor bi kosó klepal, ko sem ga slišal imenôvat'. Eden je pa bil, ki je imel še narbolj kunštavo imé; nikakor mi nej télo v glavi ostat', takó je biló forteljnasto. Kurji strah ima vse zapisane, vsacega posébe.

Jest sem rekel: „Matijček Žukov! bomo videli, kaj bodo povédali." Žukov Matijček je pa d'jal: „daj, daj, Kurji strah, daj! Še ti se kaj razkoráčí! Pokaži, de si res dohtar!" Kurji strah je odgovóril: „ka méniš, da nè bi, če bo tréba, kali? Jest znam tak „puštob" postavit', kakor nobeden teh dohtarjev ne, ki so jih narédili vse na Dunaji, samó enegà tukaj pod Šmar'no goró."

Ko so začeli gospodje príd'govat', takó so ti znali pri pólti povedat', kakor vsak téhent. Nejso v misel vzéli ne bogá ne hudíča, pa vendar je napravil vsak svoje kondomûhte, da se je biló tréba kól'kor tól'ko al' smijàt' ali jokat', komur se je zljubílo. Narveč je biló slišat' od nemškutarjev pa od „Slovájnije", ki so rekli, da smo zató prišli, da jo moramo narédit', če vse ne vem káj. Dež je pa takó s curkom začél prilívat', kakor da bi ga bilí prišli s procés'jo prosit. Jest sem rekel: „dež, pojdi, ali ne pojdi! Kdo te ima kaj k mérki? Ne vidiš, de narejamo Slovajnijo"? — Nekteri, ki menda nejso imeli marél — Klajbos je bil užé, ták — pa so mater božjo doli sè Šmar'ne goré klicali, de bi hitro prišla pomagat Slovájnijo délat', ančèš, ne bo tréba tol'ko časa na dežji postávat'. — Kader smo vsi rekli, da „Slovajnija" mora bit', — pa je bilà, ampak jest je nejsem nikjer videl.

Kakor je biló to délo pri kraji, hajdi nazáj v Jibljano! Po poti je bil pa spét tak „šeremícelj," da je Kurji strah sam sebe 'zgubil. Dež je z novega pritiskal, ljudjé smo se pa sem ter tja pebáli in tudi kléli: kmetje po kméčko, gospodje po gosposko, kakor je kateri znal, zató ki smo bilí vsi blatni. Nazadnje smo trudni in 'zdélani v Jibljano prigázili. Žukov Matijček je bil v blati pozabil en čréveli, Kurji strah obá, jest pa samo lévo opêto.

Na tabrhi sem bil za srebrne dvojáče kupil eno cinjasto svetinj'co. Sem d'jal: „naj ti bo, če tudi nej žegnana!" Dobro, da sem bil potlej ž njo še o pravem časi peté odmeknil! Jibljanska gospôda, tisti nemškutarji in drugi taki, takó so bilí hudí, da so téli od jeze popókat', zató, ki je bilà Slovájnija narejena. Vsacega so priprli, kdor je kól'čkaj svetinj'ce pokazal. Jest jo imam pa še zdaj. Na nazem sem jo domú prinésel, kakor bi bilà ukradena.

Kader je Svetec na Dunaji srajce oprał, in Toman železne ceste zmérił, pa sta' prišla v Jibljano.

Ob mizo sta udárila: „kaj to délate? Kdo se na Dunaji kaj méni za vašo Slovájnijo?" Pa sta Klajbosa gnala pod Šmár'no goró. Kakor sta videla Slovájnijo, précej sta si začéla namigávat'; posmehována sta se tudi. Klajbos se je takó kislo držal, kakor sedem naglavnih grehov; tól'ko da se nej jokal. Kaj bi ne? Kakó sta ga pa zmerjála! Potlej se je pa še on smijál, in vsi trije so rekli: „poderimo jo, potlej pa spomenik naredímo na tistem mesti, kjer je stala, da svet ne bo vedel, kaj délamo." In vsi trije so se zaletéli, pa so podrli Slovájnijo katero smo v tacem grdem vremeni délali takó s téžka, kakor babalonski turen.

Na zadnje so šli vsi trije na Brod h Koširju za vino dat, in Klajbos je napil: bog živi Slovájnijo, ki nam ostane večne čase — vzor! Toman je bil dal za en bokál, Klajbos in Svetec pa obá za en polič.

Tolminski tabor.

A. Na tolminskem taborji se je zopet govorilo o zedinjenej Sloveniji.

B. Kaj bi se ne! To bodemo govorili tudi mi na kranjskih taborjih; a kader pride čas potegniti se zánjo v deželnem zboru, zmažemo zopet resolucijo, ki ne bode niti krop niti voda.

A. Govorilo se je dalje, da se uvêde slovenščina po pisarnah.

B. Kaj bi se ne! To bodemo govorili tudi mí, a po svojih pisarnah ostanemo pri nemščini, kakor do zdaj. Govorí se drugače, stori se drugače!

Stanko — Slovencev uskòk.

V čitalnici sem bil,
S prváki vince pil.

V deželni zbor sem šel,
S prváki sem sedèl.

Govoril sem enkrát,
Ker se ne glásim rad.

Preménil se je čas,
Preménil s časom jaz.

„Na kol deželni zbor!
Na kol Sovánov dvor!"

„Spustímo se tja čéz
Nasprôti teh drevés!"

Takísto in takó
Zapél sem prelepó.

Ter preko ulic grem
K omikanim ljudém.

V kazini zdaj sedím,
V odboru vse dobrím.

Volít' se nijsem dal,
Da bi v odboru spal.

Še mesec ali dvá —
Kdo vé, kaj bog nam dá?

Dva meseca al' tri —
Kdo vé, kaj se zgodí?

Samó to vem in znam,
Kaj pósla zdaj imám.

In tudi znam in vém,
Da ga iméti smém.

To kazal sem on dan
Tam v Idriji skočán,

Kjer sám poprej sem bil
Narôdov glas dobíl.

V volitvah zadnjih dnij
Prišel sem mej ljudí.

Govoril sem skrivaj,
Takó jim rekel zdaj:

„Kaj vé federalist,
Kaj vaša je korist?"

„Sám vladni kandidát
Prinese ranam hlád."

„Ta vé, kako in káj,
On zna vaš položáj!"

Da nijsem zmagoval,
To Lipold je razgnal.

A to me nič ne žgè,
Saj Avstrija spet vrè.

Še mesec ali dvá —
Kdo vé, kaj bog nam dá?

Dva meseca al' tri —
Kdo vé, kaj se zgodí?

Prvič: nesramno grdo laž o meni zopet raztrošajo novine, da sem rekel: „političen program je sama zavórnica, torej Slovencem nij treba nikakoršnega shoda ali dogovora, kako bodo po sedàj postopali.“ — Sama logika uči, da jaz tega z oportunstva nijsem mogel izustiti; kajti da političen program Slovencem nij zavórnica, to je lansko jesen v Ljubljani jasno dokazal narodni klub, ki se nikakor nij dal zavirati dogovorom, kateri so bili septembra meseca mej kranjskimi, štirskimi in goriškimi Slovenci.

Drugič: preglavica je imenitnemu človeku na svetu; novine šćegetajo za njim, kamor se izpod strehe gane! Zopet sem te dní čital druge nesramne laži, kakor bi jaz bil po Ribnici zaupanja prosil, ker se je nádejati novih volitev, in kakor bi mi Ribničani bili rekli, da mi zdaj vnovič upajo še bolj, nego kedaj poprej. Bistroumni Ribničani imajo zdravo logiko in zrelo politiko, torej vedó, ako bi rekli: zdaj ti vnovič upamo, da bi s tem hoteli povedati, kakor bi mi kdaj uže ne bili upali, kar je trikrat laž. Volilci svojemu poslancu po logiki zmirom upajo, dokler mu ne pošljó nezaupnice, katera ga pahne iz zbora, ako poslancu kaže oportunstvo, da sam rad gre; če sam rad ne gre, ostane vendar še v zboru in gleda za kulise, dokler hoče, kakor je dr. Kljun storil. Ker do zdaj Ribničani meni še nijso bili poslali nezaupnice, učí zopet zdrava logika, da so mi zmirom upali. Toliko se mi je zaradi paglavskih lažij potrebno zdelo povedati, da ne bode prepira mej narodnjáki in mej logiko. Dixi.

Luka Svetec,
caes. reg. candidatus logico-sophisticus ribniciensis.

Protest.

V „Zatočniku“ smo čitali vprašanje, kako vlada more mladini za učitelja in odgojitelja postaviti dr. Davida Starčevića, kateri bi pripravnejši bil za služnika (dienstmanna.) — Nikdo nam do zdaj še ne more očitati, da bi mí še kedaj o belem dnevi na ulici bili koga sirovo napadali, kakor je gimnazijski suplent dr. Starčević s peščico svojih dijakov in kupljenih fakinov storil pevcem zagrebškega „Kola“ in karlovške „Zore“, ko so se vračali iz Maksimira. Dr. David Starčević je pod Rauhovo vlado morebiti dovolj dober za profesorja — tega mí ne moremo presoditi; a da bi ga k nam služit poslali, temu se javno in krepko protivímo, kajti vsacega slúžnika, pa če je on tudi celó „doctor juris“, prva dolžnost je in mora biti, da se ogiblje sirovosti.

Zagrebški služniki.

V razum.

Če kdo „Pavliho“ je naročil,
Naj se zató ne veselí,
Da njega, kader kaj greší,
„Pavliha“ bi od druzih lóčil.

V Šmidovej kavarni.

Dr. Kosta (s Kolomanovo knjigo v roci). „Pavliha“ je vendar prišel! Nijsem ga mogel pred rojstvom s „Triglavom“ ubiti. Neka sveta kuharica mi je povedala, da tak obrit in pobožen mladenič, kakoršen sem jaz, mnogo more s to čudodélno Kolomanovo knjigo. Kje je „Pavliha“, da mu jo vržem v glavo?

Svetec (nogo odlomi od svoje logike). Če bode po sedàj moja logika tudi večne čase šepasta, samo da mu razkoljem črepinjo! Kam je šel? Udari, kdor ga more!

Dr. Kosta. Jaz kakor ti bi vendar bil rajši nogo odlomil od tiste tvoje mize omiválnice, katere nij tako škoda, kakor logike.

Svetec. Mizo bi bilo treba dajati popravljat in plačevati od njé; logiki morebiti noga zrase zopet sama, kakor raku.

Oča Sovan (z bečelno kapo na obrazu in s panjem pod pazuho). Jaz vem, kako se tacim ptičem streže!

Svetec. S kapo in s panjem! Kje je logika!

Oča Sovan. Kapo imam, ker se je začél tudi v mé zaganjati, in panj bodem vedno zdaj sebój na rami nosil, kakor sv. Gol. Kader ga ujamem, niti koritca „vladne zalóge“ mu ne dam!

Doprvák dr. Poklukar (z lestvo, po katerej je poprej lezel na prvaško polico). Vso lestvo mu raztolčem na glavi!

Skalè (s kleščami). Jaz ga podkujem z gorečimi kleščami in razbeljenimi žeblji!

Sovan. Jaz vam bi méh gonil, da bi šlo delo hitreje od rok!

Dr. Bleiveis (opiráje se na polico, na katerej hráni doprvake). Mir, otroci! Še ti, Sovan, tako star mož in vendar tako neumen! Počakajte malo! Zdaj ga še ne dobodemo; ali tudi počasi se daleč pride. Mene posnémajte! Ne veste, kaj o meni pesen poje:

„Zviti Oča, modri ptič,
Lic ne gane nikdar nič!“

Slovenščina v raznih dobah.

Inu je vzel tolstíno inu rep inu vso tolstíno okuli drobá inu pečico nad jétrami, dvej obisti inu njih luj inu desnu pleče.

Dalmatin 1584. leta.

Sploh krajnskim kmetam pot kazat, po kteri hodivši bojo brez velíkiga perzadjanja shajali, sebi in svoji družini bolj ohlapno življenje pervošiti zamogli, je namen téh „Novic“.

Novice 1843. leta.

Zakaj neprenehaje vertí se časa kolo krog zemlje razširne; narodi vstajajo, se zbirajo, krepijo v snidu zakonske sodružbe, se bratijo v raji splošne ljubezni, se objemajo v dosegi namena človeškiga roda. — — — Draga mladina slovenska! si slišala glase pomembne, si čula visociga namena besede?

Lovre Toman 1848. leta.

Mila mladézen! Ostudna golázen protivne nemčizne, gojé kruto neprijázen do čistega hleba pšeničnjáka sladke materínščine, zbirajé se sovražnoj gomáznijo v pretěč roj, oklenov nežne korenízne naše starodavne žizni, dáje meni denes povod, da pozvav te k narodnej ljubezni brez bojazni, tvoje živočutno srce hvalisavši vsklicujé rotěč te, končujem gromonosno rekoč: živela na veke draga mladézen, ti krepka upázen in črstva nadézen slovenske bodočéznosti!

Pavliházen 1870. letézni.

Listnica. Gosp. B. Oprostíte, naš naslov je: III. Ungargasse 39., a ne: III. Landstrasse 39.; zvedíte, če vas to morebiti zaníma, da so še zdaj krepke in zdrave; iskreno zahvalo za „šlibarjevo“ podobo; skoraj se zopet nadejemo vsaj kake poldruge vrstice, ker od vas imamo največjo duševno podporo. — Gosp. dr. Kljunu na D. Krivo sodite, če mislite, da upamo od vas naročnine, ter zeló napak je bilo, da ste nam z dopisom pokazali svojo slabost; kajti list smo vam bili poslali samo zato, ker vas je utegnila podoba zanímati, in tudi s hvaležnosti, ker nam obetate biti dosmrten sodelavec brez plačila. — Gosp. St. K..... na Koroškem v W—fu. Poslali ste 1 gld. naročnine, od katere je bilo treba plačati 17 kr. poštarine; kajti vaše pismo nij bilo frankovano. To je sicer utegnila biti pomota; vendar prosimo, da nam se naročnína pošilja frankovana, torej najbolje in z najmanjšimi stroški po poštnih nakazílih (Post-Anweisungen), ker „Pavliha“ ima gotovo tako nizko céno, da nižje ne more imeti. — Gosp. R. K. Cena posamezno razpradajanim listom je bila res prenizka, zato smo jo povikšali. — Gosp. Ravnikarju v Ljublj. Ako Vas peče, da v 1. listu nijste sedéli v Šmidovej kavarni za slavno prvaško mizo, vedite, da tega prostora od samoglavega „Pavlihe“ ne dobode vsak, kdor misli, da časi malo kaj poprváči. — Gosp. Fr. D. v. Ljublj. „Pavliha“ se borí za stvar, ne zoper osobe, katere maha samo zaradi stvarí. — Gosp. M. Pl. Vašemu vprašanju odgovarja „Pavliha“:

Da s tako ostúdo bi jaz se boril?
Premalo tedàj bi sam sebe čestil!
Razústno, omléčeno žabe premisli,
Ki leze debela in trdá pod svísli;
Opómni gnjusobne stenice se, brate!
Opómni se dúha nje kože robáte:
Polóži na srce pošteno rokó,
Če mogel ognjusiti prst bi si z njó?

Tiskarna oo. Mehitaristov.

Lastník, založník in urednik **Fr. Levstik**, III. Ungargasse 39.